

Tịnh Độ Đại Kinh Giải Diển Nghĩa

Tập 542

Chủ giảng: Tịnh Không Pháp Sư

Chuyển ngữ: Hạnh Chơn

Biên tập: Bình Minh

Thời gian: 16.08.2011

Địa điểm: Phật Đà Giáo Dục Hiệp Hội_HongKong

Chư vị pháp sư, chư vị đồng học, mời ngồi xuống. Mời quý vị xem Đại Thừa Vô Lượng Thọ Kinh Giải, trang 695, hàng thứ ba từ dưới đếm lên, bắt đầu xem từ kinh văn:

“Phật sở hành xứ, quốc áp khuru tự, mị bất mộng hóa, thiên hạ hòa thuận, nhật nguyệt thanh minh, phong vũ dĩ thời, tai lợi bất khởi, quốc phong dân an, binh qua vô dụng, sùng đức hưng nhân, vụ tu lễ nhường, quốc vô đạo tặc, vô hữu oan uổng, cường bất lãng nhược, các đắc kỳ sở”. Đoạn này ở trước chúng ta đã học, hôm nay bắt đầu học từ đây, ý nghĩa đoạn này rất đặc biệt.

15 câu kinh văn này là Phật hóa chính trị giáo dục đại đồng chi trị, là chư Phật Như Lai từ bi vô lượng thị hiện, nên chúng ta nỗ lực học tập nó.

“Phật sở hành xứ”, là khu vực phát triển giáo dục Phật giáo có hiệu quả, bất luận là lớn hay nhỏ đều hiển thị ra cách trị đại đồng của Phật giáo, điểm này chúng ta phải đặc biệt lưu ý. Là đệ tử Phật, chúng ta phải thực hành đoạn kinh văn này nơi tự thân, thực hành trong gia đình. Đích thực có thể hưởng thụ được công đức lợi ích thù thắng trong việc giáo hóa của Phật Bồ Tát. Thực hành trên thân, thân tâm mạnh khỏe, hạnh phúc an vui. Như trước đây thầy Phương Đông Mỹ nói: “hưởng thụ cao nhất của đời người”.

“Quốc áp khuru tự”, là nơi giáo hóa của Đức Phật. Bộ kinh này là Đức Phật nói vào 3000 năm trước, lúc đó nói “quốc”, bất luận là ở Trung quốc hay Ấn độ, đều là thời đại bộ lạc nguyên thủy, nhất định phải biết điều này. Lúc đó nước không lớn, quý vị xem ở Trung quốc, vương vức 100 dặm là nước lớn, nước nhỏ là 20 dặm, 30 dặm. Bây giờ chính là một thôn, một thị trấn, ngày xưa là nước nhỏ.

Lúc Đức Phật ra đời, tương đương với thời nhà Chu Trung quốc. Mở bản đồ của chúng ta hiện nay, từ lưu vực Hoàng hà đến lưu vực Trường giang, bên dưới kéo dài đến lưu vực Châu giang. Châu giang chính là nơi man di, nghĩa là trình độ văn hóa rất thấp. Hiện nay xem trên địa đồ, đại khái chỉ có ¼, ¼ có bao nhiêu nước? 800 chư hầu, đó là nước. Về sau thống nhất tất cả, sau khi nhà Tần thống nhất đều cắt những nước

này thành huyện, cũng tức là một huyện là một nước, thậm chí trong một huyện có hai ba nước, nước rất nhỏ.

Không phụ tử chu du liệt quốc, đại khái phạm vi ông đi cũng chỉ là một tỉnh, đó chính là chu du các nước. Nên một nước hiện nay gọi là một thành phố, một thành, ngày xưa chắn một bức tường, đó chính là một nước.

“Áp” chính là như trấn, thôn trấn bây giờ vậy. “Khuru” và áp ý nghĩa gần như nhau, có chút khác nhau. Có khi khuru lớn hơn áp, có khi áp lớn hơn khuru. “Tu” đây chính là thôn trấn, thôn nhỏ, hiện nay chúng ta nói là huyện, trấn, hương, thôn. Chúng ta ở nơi thôn nhỏ, có thôn trưởng, khuru tu chính là thôn. Ở đây có giáo dục Phật giáo, có thầy ở đây giảng kinh giáo hóa, nên đạt được giáo hóa của nhà Phật. Người người đều có thể tin, có thể hiểu, có thể hành trì, y giáo phụng hành.

Trong kinh điển Đức Phật thường dạy chúng ta, khuyến khích chúng ta: “tín thọ phụng hành”. Đối với giáo huấn của Phật Bồ Tát Thánh hiền nhân phải tin, phải tiếp thọ, phải tinh tấn thực hành nó. Trong kinh điển đại thừa Đức Phật thường nói: Tín thọ phụng hành, ở sau còn có một câu, “vì người diễn thuyết”, diễn là sao? Bản thân chúng ta phụng trì, biểu hiện trong hành vi cuộc sống của chúng ta, triền hiện cho mọi người thấy. Cũng chính là hiện nay nói, làm tấm gương tốt cho xã hội đại chúng noi theo, người ta nhìn thấy hoan hỷ, hâm mộ, cảm động, muốn học tập với quý vị. Đây là đệ tử Đức Phật, là truyền nhân của thánh hiền, cũng là biểu diễn, vì người diễn nói.

Diễn là thân giáo, thuyết là ngôn giáo, từng giờ từng phút phải giữ tâm giúp chánh pháp cửu trú, chánh pháp ở đâu? Khởi tâm động niệm, ngôn ngữ tạo tác của chúng ta chính là chánh pháp, chánh pháp không ở bên ngoài, ngay tại bản thân. Bản thân phụng trì, chánh pháp cửu trú đều ở trên thân ta. Thân này của ta không thể thường trú, thân có sanh diệt, ta phải truyền cho người khác, truyền từ đời này qua đời khác, chánh pháp sẽ không bị diệt. Người truyền càng nhiều càng tốt, diện tích truyền càng rộng càng hay, đây là gì? Đây gọi là báo ân Phật, là hiếu đạo.

Bản thân chúng ta làm tốt đến đâu, nếu không truyền, vậy thì đến đây là dừng, truyền nhân quan trọng nhất. Cổ nhân xưa có câu: “bất hiếu có ba, vô hậu lớn nhất”, hậu là gì? Không có truyền nhân, đến chúng ta đây là kết thúc. Như vậy là có lỗi với tổ tông, có lỗi thầy tổ, có lỗi với Phật Bồ Tát, có lỗi với tổ sư đại đức. Truyền đời này qua đời khác, ta tiếp thu được, hưởng thụ được, có thể không truyền ư?

Thế nào là báo ân? Truyền pháp là báo ân. Thật sự đầy đủ điều kiện truyền pháp cũng không phải là chuyện dễ, điều này trước đây thầy hay nói có thể gặp không thể cầu. Thầy Lý thường nói, học trò tìm được người thầy không dễ, đến đâu để tìm thầy giáo giỏi? Thầy muốn tìm một đệ tử truyền pháp càng không dễ. Thật sự gặp được, vô lượng hoan hỷ, đời này không uổng phí. Giống như thi chạy tiếp vậy, tôi nhận được

cây gậy này, bên dưới có người, tôi có thể giao lại, tôi có thể tiếp tục truyền. Nếu như tôi không trao gậy tiếp tục, đến đây là kết thúc, vậy ta là tội nhân. Một người thầy giỏi, ngay trong đời có thể gặp được chăng? Chưa chắc, có rất nhiều người suốt cả đời không gặp được truyền nhân, phải làm sao? Trước tác lập thuyết, viết thành văn tự truyền cho đời sau, hy vọng người đời sau xem bộ sách này hiểu được, siêng năng học tập, y giáo phụng hành, và tiếp tục truyền thừa tư tưởng của họ, dùng phương pháp này.

Khổng tử và Mạnh tử chưa từng gặp nhau, nhưng Mạnh tử là truyền nhân của Khổng tử, điều này mọi người đều thừa nhận, chưa từng gặp. Khổng tử qua đời, sách của ông viết thành văn tự lưu lại thế gian, Mạnh tử đạt được vô cùng hoan hỷ, y giáo phụng hành. Đọc sách Khổng tử, học cách làm người của Khổng tử, có chỗ nào nghi hoặc, đến thỉnh giáo đệ tử của Phu tử. Trong thời đại Mạnh tử, đệ tử của Phu tử vẫn còn được vài người tại thế, đến thỉnh giáo họ. Ông học rất giống, nên hậu nhân tôn Khổng tử là chí thánh, tôn Mạnh tử là Á thánh. Quý vị xem, lúc đó đi theo Khổng tử cùng học tập, không có ai có thể sánh bằng Mạnh tử. Trong lịch sử Trung quốc, mở con đường đệ tử tư thực. Thầy của tôi không còn tại thế, nhưng trước tác của ông còn ở thế gian, tôi nương vào đây để học tập, thật là đệ tử của ông, là truyền nhân của ông. Trong nhà Phật cũng có một trường hợp rất rõ ràng, đại sư Ngẫu Ích, ngài ở nhà học theo đại sư Liên Trì. Đại sư Liên Trì vãng sanh, chưa từng gặp mặt, nhưng trước tác của đại sư lưu lại thế gian ngài đã học được, hoan hỷ, đọc tụng, y giáo phụng hành. Học rất giống, rất giống đại sư Liên Trì. Đại sư Liên Trì là tổ sư đời thứ tám của Tịnh độ tông, đại sư Ngẫu Ích đời thứ chín.

Nên thật sự phát tâm chịu học, thầy không ở bên cạnh cũng không sao, trước thuật của Khổng tử lưu truyền đến nay vẫn còn. Trong 2000 năm này, không có xuất hiện thêm một Mạnh tử nào, nguyên nhân là gì? Không phải không thể, mà là không muốn. Thật sự muốn học, trực tiếp kế thừa Khổng tử, giống như Mạnh tử vậy, là làm được, không phải không làm được.

Mạnh tử thực hành rốt ráo giáo huấn của Khổng tử, chính là bốn chữ: Y giáo phụng hành, không theo ý mình. Hậu nhân, trong y giáo phụng hành có ý mình trong đó, sẽ phá hoại, khiến thành tích học tập đi xuống, đây chính là Ấn Quang đại sư nói đến thành kính. Mạnh tử đối với Khổng tử có vạn phần thành kính, ông đạt được lợi ích viên mãn, vạn phần lợi ích. Hậu nhân đối với Khổng Tử, có trăm phần thành kính, có 10 phần thành kính. Mười phần thành kính là quân tử, trăm phần thành kính là hiền nhân, vạn phần thành kính mới đến thánh nhân.

Vì sao tôi nói mọi người đều làm được? Đức Phật nói rất rõ ràng: “Tất cả chúng sanh vốn là Phật”, Khổng tử vốn là Phật, quý vị cũng vốn là Phật, sao quý vị lại không làm được? Quý vị có thể làm được. Chỉ cần buông bỏ vọng tưởng phân biệt chấp

trước, thì quý vị vốn là Phật. Mạnh tử buông bỏ, mà còn buông bỏ từ lâu. Ông lãnh hội được, ông nói: Đạo của học vẫn không có gì khác, chỉ cầu được buông tâm mà thôi. Tâm này là sao? Tâm ở đây chính là vọng tưởng, quý vị buông bỏ vọng tưởng là được.

Ngài Huệ Năng đã buông bỏ, cảnh giới không có gì khác với Đức Như Lai. Chư vị Bồ Tát, A la hán cũng đều buông bỏ, nhưng chưa buông hết, chưa buông triệt để, điều này rất khó. Nói thì dễ nhưng khi làm không dễ chút nào.

Mỗi người sau khi đọc kinh, nghe Phật pháp, đều biết Phật pháp hay, điều rất hâm mộ, vì sao không làm được? Không buông được, cho rằng buông bỏ quá khó. Thế gian này mọi người đều cho rằng, tài sắc danh thực thù, ngũ dục thất tình là hưởng thụ, hưởng thụ nên không đành buông bỏ. Người thật sự giác ngộ, họ biết rằng đây không phải là hưởng thụ, đây là gì? Ngạn ngữ có câu: Vui trong đau khổ, không phải thật sự hưởng thụ, là vui trong đau khổ, niềm vui qua đi vẫn là khổ. Chỉ người có trí tuệ chân thật họ thấy được, hiểu được nên họ buông bỏ. Chưa buông bỏ, chưa lãnh hội được, họ không chịu buông bỏ. Hay nói cách khác, người chưa nhìn thấu, chưa buông bỏ, mặc dù tu hành trong Phật pháp, tu hình như không tệ, cảnh giới ngũ dục lục trần hiện tiền, vẫn không giữ được, lập tức liền bị thu hút ngay, liền bị đọa lạc. Có nhiều người biết mình đọa lạc, nhưng không quay đầu được, thứ nhất là tham niệm, thêm nữa là vấn đề sĩ diện, như vậy thì sao? Đã sai lại càng sai hơn, đây là sai đến địa ngục a tỳ, đến khi quay đầu không biết đời nào kiếp nào. Giác ngộ phải nhanh, phải duy trì sự giác ngộ, phương pháp duy trì chính là kinh giáo.

Ở đây chúng ta thể hội một cách sâu sắc, vì sao Đức Thế Tôn suốt đời giảng kinh dạy học, trong kinh điển không có ghi chép, có ngày nào Đức Phật nghỉ ngơi, chưa từng nghỉ. Ngày ngày giảng kinh dạy học, suốt 49 năm chưa hề gián đoạn, đây là làm tấm gương tốt cho đệ tử trong tương lai. Học Phật phải học như vậy, xuất gia là làm điều này. Dạy học, dạy suốt cả đời, quý vị sẽ thưởng thức được mùi vị, có niềm vui trong việc dạy học. Thầy Phương Đông Mỹ biết, đây là hưởng thụ cao nhất của đời người, cuộc sống này rất tự tại, buông bỏ hết tất cả.

Hiện nay chúng ta xem được một số báo cáo, trên bàn tôi có một phần tư liệu do các đồng học thu thập, đều là tiêu đề tin tức liên quan đến thiên tai trong mỗi tháng. Tháng 3 có 82 lần, tháng 4 có 59 lần, tháng 5 có 67 lần, tháng 6 có 155 lần, tháng bảy có 196 lần. Hiện nay là tháng 8, tôi dự đoán tháng 8 chắc phải hơn 200 lần. Xưa nay chưa từng nghe qua thiên tai lại nhiều đến thế, mà tháng này nghiêm trọng hơn tháng trước.

Bởi vậy chúng ta nghĩ đến điều này, đoạn kinh văn này vô cùng quan trọng, chúng ta thực hành Phật pháp trên tự thân, thân tâm an lạc, mạnh khỏe an vui, hạnh phúc mỹ mãn, vì sao vậy? Vì nhận thức đầu tiên trong việc học Phật của chúng ta là

con người không chết, chúng ta khẳng định được điều này thì tâm sẽ định. Sanh mạng là vĩnh hằng, tất cả chúng sanh bất sanh bất diệt, đây là thật. Nếu như chết thật, chết là hết tất cả, vậy là không có luân hồi, làm sao có luân hồi? Luân hồi chứng tỏ quý vị không chết, thân thể này mất đi, lại tìm một thân thể khác, chính là như vậy, bởi vậy chết rồi lại sanh.

Các bậc thánh nhân ngày xưa hiểu được đạo lý này, cổ nhân gọi là “chung thí”, không phải gọi là thí chung. Quý vị xem một năm, ngày 30 tháng chạp là ngày cuối năm, ngày thứ hai đã bắt đầu, ngày mồng một, chung thí, chung thí là vĩnh hằng không gián đoạn. Con người chúng ta cũng vậy, tử sanh, thân này chết đi thì thân thể khác sanh ra. Mỗi quan hệ đó, chúng ta càng sanh càng tốt, đời này tốt hơn đời kia, đây là đại kiết đại lợi. Nếu như đời này không bằng đời kia, như vậy là sai, làm sao để giữ cho chúng ta đời sau tốt hơn đời này? Hiện nay chúng ta hiểu, trong lục đạo này xả thân và thọ thân ai chủ tể? Không phải Diêm vương, không phải Thượng đế, không phải Phật Bồ Tát, mà là tâm hành của mình chi phối mình. Tư tưởng ta thuần chánh, kiến giải thuần chánh, ngôn hành đều có thể làm gương cho đại chúng xã hội, chắc chắn đời sau thù thắng hơn đời này. Nếu phước báo lớn, nhân gian không có, quý vị sẽ lên cõi trời.

Trời có 28 tầng, đó là nơi quý vị tu thiện tích đức mà vãng sanh về. Nếu hiện nay đã biết, giữa vũ trụ này có thế giới Cực lạc, có một vị Phật A Di Đà, ở đó không tệ, tôi muốn đến đó. Vãng sanh đến quốc độ chư Phật của tha phương thế giới phải tu tích công đức. Phước đức không được. Phước đức không ra khỏi được luân hồi lục đạo, công đức mới vượt ra được, công đức tu như thế nào?

Trên hình thức công đức và phước đức không có gì khác nhau, đều là đoạn ác tu thiện nhưng dùng tâm không giống nhau. Công đức là quên cái ta, như Kinh Kim Cang nói: Vô ngã tướng, vô nhân tướng, vô chúng sanh tướng, vô thọ giả tướng, những gì ta tu được đều là công đức. Nếu có tự tư tự lợi, có danh văn lợi dưỡng, có cái ta trong đó sẽ biến thành phước đức, khác nhau ở chỗ này. Phạm phu lục đạo tu toàn nghiêng về phước đức, vì sao vậy? Vì họ không bỏ cái ta. Họ chấp trước thân thể này là ta, như vậy là sai.

Phật pháp từ tiểu thừa sơ quả, đại thừa Bồ Tát sơ tín vị trong thập tín vị đã buông bỏ cái ta. Không còn chấp trước thân này là ta, thân thật sự không phải ta. Thân có sanh tử, ta không có sanh tử. Cái ta khi mê gọi là linh hồn, giác ngộ gọi là linh tánh. Không gian hoạt động của linh hồn không ra khỏi luân hồi lục đạo, linh tánh lại rất lớn, biến pháp giới hư không giới đều là không gian hoạt động của nó. Chúng ta tu hành không có mục đích gì khác, chính là nâng cao linh tánh của mình.

Công phu bước thứ nhất, là buông bỏ tất cả ác niệm, ý niệm bất thiện. Đầu tiên là tu thiện, mười thiện nghiệp của đạo Phật chúng ta đã thực hành chẳng? Chưa làm được, nguyên nhân chưa làm được là chúng ta không có nền tảng giáo dục vững chắc.

Thời cổ đại, nền tảng giáo dục bắt đầu từ thai giáo, người mẹ dạy con khi mới mang thai. Tư tưởng người mẹ thuần chánh, không có tà niệm, không có ác niệm, tâm tình tốt, nhất cử nhất động đều rất ổn định, không nông nổi. Đứa trẻ này ở trong bào thai cũng được thuần chánh. Sau khi nó ra đời, biểu hiện của cha mẹ trước mặt con cái như lí như pháp, chúng đều học hết. Cho nên Đệ Tử Quy, không phải dạy các em nhỏ đọc, không phải dạy chúng học thuộc, cũng không phải nói cho chúng nghe, mà là cha mẹ thực hành nó khi sanh chúng ra, làm cho chúng thấy. Cha mẹ vẫn còn trẻ, cha mẹ họ vẫn còn, họ đối đãi với cha mẹ như thế nào, bọn trẻ đều nhìn thấy. Tuy không biết nói, cũng chưa biết đi, nhưng chúng nghe được, thấy được, chúng đều cảm xúc được, đều đang học theo. Từ mới sinh ra học đến ba tuổi, một ngàn ngày, nền tảng này thâm căn cố đế. Ngạn ngữ xưa có câu: “ba tuổi xem 80 mươi”, nghĩa là nói từ mới sinh cho đến ba tuổi, tiếp xúc được nền giáo dục tốt đẹp như thế, đến 80 tuổi cũng không thay đổi, đây là nền tảng của giáo dục. Cho nên Đệ Tử Quy, Cảm Ứng Thiên, Thập Thiện Nghiệp là cha mẹ thực hành cho con cái noi theo, là dạy bằng cách đó.

Trẻ con ngày xưa bảy tám tuổi đi học, khi đi học thầy giáo đem những đạo lý hằng ngày ta học được giảng cho chúng nghe. Vì sao phải hiếu thuận cha mẹ, vì sao phải tin vào nhân quả. Thầy giáo giảng bài giống như kể chuyện cho các em nghe vậy, đồng thời dạy các em học thuộc lòng. Học thuộc lòng nghĩa là gì? Tu căn bản trí, căn bản trí là gì? Căn bản trí là vô tri: “Bất nhĩ vô tri, vô sở bất tri”. Vô tri là gì? Tâm thanh tịnh. Dạy chúng học thuộc, tâm chúng liền thanh tịnh, sẽ không suy nghĩ bậy bạ. Nếu không để cho các em học thuộc lòng, chúng sẽ suy nghĩ bậy bạ. Nên căn bản trí mọi người không dễ hiểu, nói cách khác quý vị sẽ dễ hiểu- Tâm thanh tịnh.

Làm sao để duy trì tâm thanh tịnh cho các em nhỏ? Đọc sách thánh hiền là biện pháp tốt nhất. Mỗi ngày chỉ dạy chúng đọc một đoạn, không cần quá nhiều, phải lặp đi lặp lại đoạn này 100 lần, 200 lần, 300 lần, phải để chúng lặp lại nhiều lần. Mục đích chính là không cho phép chúng suy nghĩ bậy bạ, cũng không cho phép chúng đưa ra câu hỏi, chỉ đọc thôi. Hỏi gì! Lớn lên tự nhiên sẽ hiểu. Đây là thật, không phải gạt chúng, gọi là căn bản trí.

Diễn tịch của Thánh hiền, từ nhỏ, khoảng trước mười tuổi, hầu như đều thuộc, suốt đời không quên. Khi cần dùng, trích dẫn kinh điển, liền trích dẫn ngay, vì họ đều ghi nhớ.

Thói quen tốt đều từ nhỏ dưỡng thành, không sát sanh, nuôi dưỡng điều gì cho họ? Tâm từ bi, tâm từ bi cần phải dưỡng thành không ăn thịt chúng sanh, vì sao vậy? Không nhẫn tâm. Ở đây không nói nhân quả, chỉ đơn thuần nói đến tâm từ bi. Nếu con

người hiền nhân quả, không dám ăn thịt chúng sanh. Con người có tâm từ bi, không nhẫn tâm ăn thịt chúng sanh. Nếu con người có tâm từ bi, không nhẫn tâm hại người, tổn hại người khác, vì sao vậy? Không đạo đức. Nếu hiểu được nhân quả, không dám ăn thịt chúng sanh, không dám tổn thương người khác, vì sao vậy? Vì có báo ứng. Thiện tâm hiện hành có báo ứng thiện, ác niệm ác hành có ác báo, nhân quả báo ứng không sai chút nào. Phàm trước chúng ta học rất nhiều, phàm trước chuyên nói về báo ứng thiện, hoàn toàn đúng như vậy.

Tôi học Phật được nửa năm là ăn chay trường, vì sao vậy? Lý thì tôi hiểu không nhiều, nhưng tôi sợ quả báo, tôi tận mắt chứng kiến quả báo này, tôi thấy quả báo của ba tôi khi chết. Ba tôi là một người tốt, nhưng ông tạo nghiệp rất nặng, tội gì vậy? Thích đi săn. Thời kháng chiến ông là quân nhân, quản quân giới, quản lý những gì? Vũ khí, nên súng và đạn được rất dễ dàng. Tôi nhớ lúc đó tôi khoảng 15, 16 tuổi, trong nhà súng dài súng ngắn có tám cây, vì ông quản vũ khí. Còn đạn thì mang về nhà từng thùng từng thùng, dùng để săn bắn. Mỗi ngày thức dậy thật sớm, trời còn chưa sáng liền gọi tôi và em trai dậy đi săn với ông. Em tôi còn rất nhỏ, nên không dám bắn súng, còn tôi mười lăm mười sáu tuổi nên làm được, tôi đi theo ba săn bắn, đi săn suốt ba năm. Mỗi ngày ít nhất bắn mười viên đạn, nên luyện được cách bắn súng, có cần nhắm chuẩn chằng? Không cần, hầu như là bách phát bách trúng, tôi cũng luyện được bản lĩnh này. Ngày nào cũng luyện, ngày nào cũng săn bắn.

Sau khi học Phật nghĩ lại, khi ba tôi chết hoàn toàn giống như trong Kinh Địa Tạng nói. Nhìn thấy núi là chạy về hướng núi, con người ốm như que củi, nhưng rất có sức, mấy người không bắt được ông. Nhìn thấy nước là lặn xuống, vô cùng đáng thương, đó là gì? Quả báo của việc sát sanh, săn bắn trên núi, bắt cá trong hồ, bắt cá bằng cách nào? Dùng thuốc nổ, ném một quả mìn xuống hồ, sẽ bắt được rất nhiều cá. Sau khi ném một quả mìn, phải có mấy ngàn con cá chết, lúc đó không hề hay biết. Nên cuộc sống trong những năm tháng chiến tranh vô cùng gian khổ, trong nhà tôi ngày nào cũng có thịt thú rừng ăn. Nhưng sau khi thắng lợi cũng chỉ được năm năm, ba tôi gặp phải nổi thống khổ này, và ra đi như vậy.

Khi tôi học Phật, vừa xem Kinh Địa Tạng đã giật mình, nói rất giống với trường hợp của ba tôi, nên không dám ăn thịt nữa. Vì vậy đại sư Chương Gia dạy tôi tu bố thí, điều đầu tiên là tôi học phóng sanh. Bản thân không có điều kiện này, nên khi đại chúng phóng sanh tôi hoan hỷ bỏ tiền bỏ sức, cùng đi phóng sanh với họ.

Tạo tội nghiệp này quá nặng, trong Kinh Lăng Nghiêm nói rất hay: “Người chết làm dê, dê chết làm người”, quý vị ăn nó nửa ký, đời sau phải trả nó tám lạng, đây là nói nghiệp nhân quả báo. Nợ mạng phải đền mạng, nợ tiền phải trả tiền.

Những năm lại đây, hình như toàn thể vũ trụ, toàn bộ thế giới đã làm một cuộc tổng thanh toán. Rất nhiều người học Phật, tại gia hay xuất gia đều có, oán thân trái

chủ đến đòi mạng, đến đòi nợ, điều này từng xảy ra. Điều này không phải mê tín, không phải giả.

Gần đây khoảng ba tháng trước, có một người tại gia học Phật, ông bị bệnh suyễn đã nhiều năm, nhưng không chữa được. Ông bé quan niệm Phật một tháng, phát hiện bệnh suyễn là do một oán thân trái chủ ở trên thân ông, khiến ông chịu tội này, đã phát hiện được. Khi phát hiện ông chân thành sám hối, ông nói: Bồ Tát suyễn gọi vị trái chủ này, yêu cầu họ đừng làm khó ông, để cho ông có thể đọc kinh tốt, có thể niệm Phật thật tốt, hy vọng oán thân trái chủ này cùng tu hành với ông. Ông đem công đức mình tu hành hồi hướng cho họ, cầu sanh Tịnh độ. Tâm này vừa phát khởi, bệnh suyễn quả nhiên không còn. Bệnh suyễn này có còn chăng? Còn, ở bên cạnh ông, một tháng sau, trái chủ nói với ông rằng: Phật A Di Đà đã tiếp dẫn họ về thế giới Cực lạc, bệnh suyễn của ông không còn, không cần trị cũng lành. Sau này ông nghĩ đến, sắc mặt ông rất khó coi, ông liền nghĩ: Phải chăng lại là một oán thân trái chủ đến tìm? Quả nhiên không sai, là oán thân trái chủ. Khuôn mặt ông quả thật rất khó coi, giống như say rượu vậy, ông gọi đây là người say rượu. Cũng dùng phương pháp này cầu Phật A Di Đà, Phật A Di Đà quả là từ bi, tiếp dẫn ông về thế giới Cực Lạc. Hai bệnh này ông đã mắc từ nhiều năm trước, đều không trị được, vô cùng thống khổ, bây giờ vấn đề đã được giải quyết.

Cho nên khiến chúng ta hồi tưởng, thân thể chúng ta chỗ này đau đớn, chỗ kia bệnh hoạn, nhất định đều là oán thân trái chủ ở trên thân làm phiền. Người không học Phật không biết, phải chịu hành hạ, phải thọ báo ứng. Người học Phật hiểu được, hồi hướng cho họ, thờ cúng họ, siêu độ cho họ. Họ hoan hỷ, ra đi, bệnh liền lành. Cho nên tự thân và gia đình đều được lợi ích.

“Nhờ ơn giáo hóa”, từ trên câu này để xem. Phật sở hành xứ chính là dạy học, chính là tổ chức lớp dạy học. Không có nhân duyên như vậy, một người cũng phải dạy, cũng phải nói, hai người cũng phải nói.

Trước đây chúng tôi học giảng sư, thầy Lý dạy phương pháp cho chúng tôi, đi đâu để giảng? Đến nhà các đồng tu giảng, thứ hai ở nhà họ Trương, thứ ba ở nhà họ Lý, một tuần một lần. Như vậy quý vị tìm năm sáu nhà sẽ rất náo nhiệt, ngày ngày đều phải giảng, thỉnh chúng hai người, ba người, bốn người, năm người. Chỉ cần thật sự phát tâm, ngày ngày giảng, không được nghỉ, nghỉ sẽ lơ là. Nếu ba tháng không giảng kinh sẽ quên, sáu tháng không giảng kinh là quên hết, trả lại tất cả cho thầy. Nên lúc đó thầy quy định những cho đồng học chúng tôi, mỗi tuần ít nhất phải giảng một lần, không thể thiếu, đương nhiên là càng nhiều càng tốt.

Lúc tôi rời Đại Trung đến Đài Bắc, lúc đó một tuần giảng năm ngày, mỗi ngày đều giảng khoảng ba tiếng. Tin này truyền đến Đài Trung, thầy võ bàn nói: Quá tốt! Một tuần giảng mười mấy tiếng. Tiêu chuẩn của thầy tuần giảng một tiếng là quá tốt

rồi, không thể không giảng, càng giảng càng nhiều. Tôi giảng đến nhiều nhất là mỗi ngày giảng 9 tiếng: Buổi sáng ba tiếng, chiều ba tiếng, tối ba tiếng. Mỗi ngày ít nhất cũng trên một tiếng rưỡi, hiện nay đều là hai tiếng, trước đây mỗi lần là một tiếng rưỡi, không thể dừng. Không được ngừng giảng, không được ngừng học, ngừng là xảy ra phiền phức, tất cả đều nhờ ơn hóa độ.

“Thiên hạ hòa thuận”, đây là xã hội được hiệu quả, xã hội an định hòa thuận. Phật pháp gọi là chánh báo, đã được lợi ích. Bên dưới là y báo: “Nhật nguyệt sáng sủa, gió mưa thuận hòa, thiên tai không khởi lên”, ba câu này là hoàn cảnh vật chất. Cái gọi là tai họa tự nhiên đều được hóa giải hết. “Dân giàu nước mạnh”, nơi này vật sản phong phú, nhân dân an lạc. “Không có binh biến can qua”, không có chiến tranh, cũng không có đạo tặc, thái bình thanh thế. “Sùng đức hưng nhân”, tôn sùng đạo đức, đây là dạy mà được. “Nhân từ bác ái, luôn tu lễ nhường”. Chắc chắn không được thiếu lễ, giữa người với người phải nhường nhịn lẫn nhau, không được tranh. Vì sao thế giới ngày nay lại biến thành như vậy? Chính là lý niệm trong giáo dục sai lầm, dạy tranh dành, đây là giáo dục phương tây, khác với giáo dục phương đông. Giáo dục phương tây từ nhỏ, từ mẫu giáo đã dạy cạnh tranh, lý niệm của người phương tây không thừa nhận con người là người tốt. Cho rằng bản chất con người rất xấu xa, là ác, không phải thiện, không tin thế gian có người tốt. Đây là nhân sinh quan của người phương tây, không giống với người phương đông. Tổ tông ngàn vạn năm truyền lại: “Tánh người vốn thiện”. Đức Thế Tôn truyền lại: “Tất cả chúng sanh vốn là Phật”, không giống nhau. Ngày nay phương tây đã đi đến đường cùng, hết đường đi. Xã hội động loạn, thiên tai trên địa cầu, họ hoảng sợ.

Tháng ba năm nay tôi ở Úc châu, bạn bè ở Úc châu, mấy người này làm chính trị, đều rất có địa vị, đến Đồ Văn Ba thăm tôi, hỏi tôi một câu hỏi: Xã hội hiện nay_Họ là hỏi toàn bộ thế giới, có thể khôi phục lại được nền an định hòa định chăng? Tôi nói với họ, tôi nói: được. Tiến sĩ Townenbe người Anh từng nói: Muốn giải quyết vấn đề xã hội của thế kỷ 21, chỉ có học thuyết của Khổng Mạnh và Phật pháp đại thừa. Học thuyết Khổng Mạnh là gì? “Khổng tử nói thành nhân, Mạnh tử nói thủ nghĩa”, nhân nghĩa là nòng cốt của học thuyết Khổng Mạnh. Nhân là thương người, người hiện nay không thương người, người bây giờ tổn thương người khác, nên thế giới mới biến thành như vậy. Nếu như người người đều có thể thương người, họ sẽ không làm hại người khác, không phá hoại đại tự nhiên, xã hội sẽ được cứu. Nên phải đề xướng nhân. Nghĩa là gì? Hợp tình, hợp lý, hợp pháp gọi là nghĩa, cũng chính cái gọi là thiên lý lương tâm. Xử sự đối nhân tiếp vật phải có lương tâm, lợi ích chúng sanh, không được tổn thương chúng sanh.

Tôi nói kỹ xảo của Khổng Mạnh nhu hòa, Luận ngữ nói: Đạo của Phu tử, chính là trung thứ. Trung là nói về tâm, không có thiên tâm, không có tà tâm, không có tà niệm, tâm không thiên lệch, gọi là trung. Thứ là gì? Phải tha thứ cho người khác. Xã

hội ngày nay, toàn thế giới, ai chưa từng phạm sai lầm? Ai chưa tạo tội nghiệp? Cho nên không nên dùng pháp luật để không chế, nếu dùng pháp luật, họ sẽ phản ứng, lại tạo thành xã hội động loạn. Không những không giải quyết được vấn đề, mà càng khiến cho xã hội động loạn thêm, phải làm sao? Phải tha thứ. Nếu quý vị hỏi tôi, vì sao phải tha thứ? Quý vị phải thương xót họ, vì sao họ làm sai việc? Họ chưa từng tiếp thu giáo dục, nên không hiểu. Ngày nay vấn đề trên toàn xã hội, quý vị truy cứu căn nguyên, là giáo dục xảy ra vấn đề, chứ không phải gì khác. Trong Tam Tụ Kinh nói rất hay: “Cầu bất giáo, tánh nãi khiên”, nếu không dạy dỗ thật tốt, họ sẽ học hư, học sai hoàn toàn, dạy sai hoàn toàn. Từ mẫu giáo đã dạy cạnh tranh, như vậy thì thành cái gì? Trung quốc ngày xưa dạy điều gì? Dạy nhường, không dạy tranh, các em nhỏ sống với nhau phải nhân nhường; khi lớn lên hiểu chuyện là khiêm nhường; trưởng thành đi vào xã hội là lễ nhường, nhường đến cùng. Mọi người đều nhường nhau, thế giới này sẽ hòa bình.

Quý vị nói tham ô, ngày nay có vị quan nào không tham ô? Nếu tham ô đều trị tội, thì quan viên của cả nước đều phải trị tội, như vậy thì thành thể thống gì? Không thể làm như vậy. Bất luận là họ tham bao nhiêu, bỏ qua tất cả, quý vị tham bao nhiêu là của quý vị, không hỏi những tội đó, về sau không tham là được. Có thể làm thống kê điều tra tài sản, thừa nhận quý vị, quý vị có bao nhiêu tài sản. Bởi thế không được trừng phạt, phải có lòng thương xót, khiến họ thật sự được an định, quốc gia không xử quý vị. Những lỗi lầm trước đây cho qua, bắt đầu từ hôm nay cố gắng học tập truyền thống văn hóa của thánh hiền, như vậy là tốt. Sau khi học quý vị sẽ hiểu, sẽ thấy xấu hổ không làm việc xấu nữa. Thế nên tâm lượng nhất định phải lớn, nhất định phải bao dung. Nhất định phải cầu cho xã hội an định trước, trong an định làm tốt việc giáo dục, vấn đề có thể giải quyết. Họ nghe xong rất đồng ý nhận xét của tôi.

Một người khác cũng đưa ra vấn đề này, cũng là rất sắc bén, điều này trước đây tôi chưa từng nghe. Hiện nay người tây phương bắt đầu chất vấn nghi ngờ, chế độ dân chủ phải chăng là chế độ tốt nhất? Đã hỏi tôi một câu như vậy. Tôi nói với họ, đại khái một chế độ, đều là do thời đại sanh ra. Thích ứng thời đại này, là những gì cần thiết cho thời đại này, họ dùng một loại chế độ nào đó. Nên chế độ không phải là vĩnh hằng bất biến, nhưng chế độ không quan trọng, quan trọng nhất là giáo dục, vì sao vậy? Vấn đề ngày nay là nhân tâm băng hoại. Chế độ nào trong tay họ, họ cũng lợi dụng nó, mưu cầu danh vọng lợi dưỡng cho bản thân. Nếu con người là người tốt, cho dù chế độ không tốt, họ cũng có thể làm được việc tốt. Còn như là người xấu, chế độ tốt đến mấy, họ vẫn làm việc xấu mà thôi.

Nếu quý vị lại hỏi tôi_tôi liền nghĩ đến một vấn đề, làm sao để đem ưu điểm của chế độ dân chủ này, và những ưu điểm, những điều tốt của thời đại đế vương Trung quốc tập hợp lại, như vậy sẽ trở thành rất viên mãn. Một biện pháp, có thể làm được chăng? Có thể làm được. Trong xã hội cũ của Trung quốc thường nói đến Ngũ luân,

ngũ thường, tứ duy, bát đức là những luân lý hay, tập hợp ở ngày nay là chính đảng chính trị. Chính đảng chính trị bồi dưỡng người lãnh đạo các tầng lớp của quốc gia, yêu cầu họ thực hành những đạo đức này. Con người đều trở thành người tốt, họ đều làm được việc tốt. Nếu thật sự hiểu được, không ai không chịu làm. Ông Đạo Thạnh Hòa Phu người Nhật hiểu được, ông học được tất cả những gì tốt đẹp của người xưa. Cá nhân ông, người Nhật bản gọi ông là thánh nhân, cá nhân tu dưỡng thành công, đi ra thế giới, không ai không kính phục ông, không tôn kính ông. Ông có điều gì? Ông làm theo những gì cổ thánh tiên hiền dạy, ông thực hành “nhân” của Khổng tử, làm được “nghĩa” của Mạnh tử. Bản thân mở hai công ty, đều đứng vào trong 500 công ty lớn mạnh của thế giới, kinh doanh suốt 50 năm, không có năm nào tổn thất, năm nào cũng kiếm được tiền. Ngành kinh tế gặp khó khăn như thế nào cũng không liên quan đến ông. Quý vị hỏi ông ta kinh doanh như thế nào? Dùng luân lý đạo đức truyền thống để kinh doanh. Các bậc tổ tông là lý niệm đệ nhất trên mặt chính trị, Mạnh tử nói: “Dân vi quý, quân vi khinh”, Đạo Thạnh đã học được điều đó. Cho nên vì sao công ty của ông vĩnh viễn hưng thịnh như vậy? Ông đã học được quan niệm này, nhân viên trong công ty mới quý, ông chủ là nhẹ. Lợi ích của công ty, người đầu tiên là nhân viên, lợi ích thứ hai là khách hàng, lợi ích sau cùng là công ty. Kinh tế này hoàn toàn tương phản với tây phương. Nên nhân viên đều rất vui, mỗi người đều siêng năng làm việc, vì sao vậy? Vì người hưởng lợi ích đầu tiên là họ. Nếu quý vị kinh doanh một quốc gia, quý vị là người lãnh đạo của quốc gia, lợi ích là trăm họ trên cả nước, đất nước này nhất định giàu mạnh. Ông đã thực hiện được những đạo lý này, ông thật sự đã thực hành, nên ảnh hưởng của ông rất lớn.

Hiện nay tuổi tác đã lớn, hình như năm nay là 80 tuổi, đi ra dạy học khắp nơi, truyền bá lý niệm của mình. Cho nên “sùng đức nhân hưng, vụ tu lễ nhường”, vô cùng quan trọng. Câu sau “nước không có đạo tắc, không có oan uổng, mạnh không hiếp yếu, ai cũng được lợi ích”. Đây là Phật hóa chính giáo đại đồng chi trị trong kinh điển.

Tiếp theo là giải thích của Hoàng Niệm Tổ, chúng ta đọc qua một lượt: “Phật sở hành xứ, là chỉ những nơi Phật du hành, tức nơi Phật đến. Lại kiêm chỉ nơi lưu hành Phật pháp của đời sau”. Chúng ta tổng kết điều này, là nơi phổ biến nền giáo dục của Đức Phật. Ngày xưa tự viện am đường đều là trường học, không phải tôn giáo, điều này cần phải biết. Quý vị xem cương lĩnh chấp sự trong chùa, hoàn toàn giống như trường học hiện nay. Phương trượng trú trì là hiệu trưởng; hòa thượng thủ tọa là giáo vụ, là trưởng giáo vụ trong trường; duy na là trưởng huấn đạo; giám viện là tổng vụ trưởng, phân công rất giống với trường học hiện nay.

Ông Phương Đông Mỹ thường nói điều này với tôi, muốn phục hưng Phật giáo, nhất định phải phục hưng chế độ tùng lâm, chế độ tùng lâm là gì? Đại học, tùng lâm của thời cổ đại chính là trường đại học ngày nay, khôi phục việc dạy học. Tùng lâm là trường học, trong đó có rất nhiều khoa, chính là các tông phái khác nhau. Quý vị

muốn học điển tịch của Tông phái nào, có thầy giáo chuyên môn dạy môn đó, nên gọi là phân toà giảng kinh, nghĩa là sao? Mỗi lớp học đều có môn học khác nhau, nên nó đích thực là trường học, chúng ta phải biết điều này. Nhất định phải trở lại việc dạy học, trở lại trường học, Phật giáo mới có thể thường trú ở thế gian, các Tôn giáo khác cũng vậy.

Năm nay Vatican có hoạt động, năm ngoái tôi từng đi phỏng vấn, thảo luận đến những vấn đề này. Hoạt động năm nay, tôi vẫn muốn nhấn mạnh vấn đề này: Tôn giáo nhất định phải trở lại nền giáo dục, nó đối với xã hội mới thật sự có cống hiến, tôn giáo mới có thể truyền tiếp ở thế gian này. Nếu như không trở lại giáo dục, rất có thể là bị đào thải, như vậy thì quả là đáng tiếc.

“Quốc” là quốc gia, ấp là thôn làng, “khuru” có hai nghĩa: Trong Hộ Sớ gọi là “gò núi”, thứ hai trong Chu Lễ gọi “bốn ấp là khuru”, ấp giống như là làng hay trấn vậy. Tu là tụ lạc, chính là thôn lạc, thôn trang. Đại sư Vọng Tây nói: “Quốc ấp khuru tụ tượng trung nơi Phật đến”, ở đây có trường học Phật giáo, tự viện am đường là trường học, ở đây có kinh điển dạy học. Cho nên “không ai không tiếp thọ giáo hóa của Phật”, câu này rất quan trọng, “nên nói không ai không được giáo hóa”. Đã nhận được sự giáo hóa của Phật, “tức nhận được sự kiết tường, nên được thiên hạ thái bình, cho đến mỗi người đều đạt được lợi ích”, đây chính là những gì đoạn văn này thuật lại.

“Thiên hạ hòa thuận” chính là thế giới đại đồng. “Vạn bang hòa thuận” chính là thiên hạ một nhà. “Nhật nguyệt thanh minh, mưa hòa gió thuận”, là chỉ phong điều vũ thuận, không có hạn hán, không có lũ lụt, không có gió bão, không có mưa đá, không có những thiên tai tự nhiên này. “Tai lợi bất khởi”, tai là chỉ tai họa, lợi là ôn dịch. “Không có những thảm họa như núi lở, động đất, sóng thần, đại địa chìm vùn vùn, nhưng tai nạn như nước lửa đao binh, lại không có lan truyền những bệnh ôn dịch”, xã hội này bình an biết bao. Nguồn cơn của những thảm họa này, trong kinh Đức Phật nói rất rõ ràng, và hiện nay cũng được các nhà khoa học chứng minh. Họ phát hiện được một vấn đề, ý niệm của con người có thể thay đổi hiện tượng vật chất bên ngoài. Nên trong kinh Đức Phật dạy: Động đất là do ngạo mạn chiêu cảm ra, người ở vùng đó ngạo mạn, thì nơi đó rất nhiều động đất, ngạo mạn chiêu cảm động đất. Sóng thần là tham lam, tham tâm chiêu cảm lấy lũ lụt. Đất sụp, hiện nay nói là hố tử thần, đây thuộc về hoài nghi. Hoài nghi đối với bản thân, hoài nghi cha mẹ, hoài nghi tổ tông, hoài nghi thánh hiền, hoài nghi Phật Bồ Tát, sẽ gây ra hố tử thần.

“Nước lửa đao binh”, nước là tham, lửa là sân, đao binh là chiến tranh. “Ngũ độc đầy đủ”, năm độc là tham sân si mạn nghi đều đầy đủ, thiên tai liền khởi lên. “Ôn dịch lưu hành”, đây là tất cả các ác nghiệp chiêu cảm. Trong ác nghiệp quan trọng nhất là nghiệp sát sanh, trong nghiệp sát sanh là tham ăn. Thử nghĩ lại xem, mỗi ngày giết hại và ăn thịt hết bao nhiêu chúng sanh! Và còn giết người, giết người ở đâu? Phá thai là

giết người, mỗi ngày ở nơi thành phố này có bao nhiêu người nạo phá thai? Tôi nghe có người nói: Trên toàn thế giới, mỗi năm phá thai hơn 5000 vạn, hai năm hơn một ức. Một năm hơn 5000 vạn, hai năm là 1 ức, đây là giết người. Những đứa bé này đến thế gian này, Đức Phật nói do bốn nhân duyên, không phải bốn nhân duyên này không đầu thai vào gia đình quý vị. Họ đến báo ân, nhưng quý vị giết họ thì ân biến thành oán. Họ đến báo thù, báo oán, quý vị giết chết họ thì oán lại càng thêm oán. Họ đến trả nợ, quý vị giết chết họ, nợ bây giờ lại nợ thêm mạng sống, điều này phiền phức rất lớn. Đời này đời sau oan oan tương báo không bao giờ dứt, quý vị làm sao sống tốt được? Khi vận khí quý vị đang thịnh, họ chỉ đứng một bên nhìn, không dám gây phiền quý vị. Khi vận khí quý vị suy yếu, họ sẽ nhập vào trên thân quý vị để gây phức, nên phiền phức rất lớn. Thật sự hiểu rõ ràng minh bạch những chân tướng sự thật này, chúng ta tự nhiên rất cẩn thận trong khởi tâm động niệm, không thể có ác niệm. Nhất định không được làm những việc sát đạo dâm vọng, đây là ác nghiệp, chắc chắn có ác quả. Tham sân si mạn nghi là gốc của phiền não, căn bản của tất cả ác nghiệp. Chúng ta không cách nào đoạn được, nhưng ít nhất phải khống chế nó, hạ thấp nó, nhất định phải buông bỏ dục vọng, dục vọng là duyên. Nếu không buông bỏ dục vọng, năm độc tham sân si mạn nghi liền hiện tiền. Năm độc hiện tiền sẽ tạo sát đạo dâm vọng, tức tạo nghiệp, hữu ý hay vô ý điều đang tạo.

Ngày nay thiên tai hiện tiền, chẳng phải không có nguyên nhân, chúng ta nhất định phải cẩn thận, phải siêng năng nỗ lực niệm Phật. Nói thật, ngày nay ngoài niệm Phật ra, không có con đường thứ hai để đi, thiên tai thật sự đang ở trước mắt.

Đức Phật nói rất rõ ràng, chúng ta ở trên địa cầu này, là có cộng nghiệp, có biệt nghiệp với mọi người. Có thể tránh được chăng? Tôi cảm thấy đó không phải là điều quan trọng, điều quan trọng là phải giác ngộ, là phải hiểu. Nhất định phải buông bỏ ý niệm bất thiện, ngôn ngữ bất thiện, hành vi bất thiện. Đại sư Ấn Quang dạy chúng ta, phải thường nghĩ đến “chết”. Những năm về già ngài thường bế quan. Tôi có đến xem nơi ngài bế quan, Chùa Linh Nhạc Sơn ở Tô Châu. Tôi tin có rất nhiều người đến xem, gian phòng bế quan rất nhỏ, nơi ngài lạy Phật là một gian phòng rất nhỏ. Trong đó có một cái bàn, đặt một tượng Phật A Di Đà, rất đơn giản. Ở sau Phật A Di Đà treo một chữ lớn, là chữ “tử” do chính tay ngài viết, dán ở sau tượng Phật. Trên bàn chỉ có một cặp đèn sáp, một ly nước cúng, một lư hương, một cái khánh, một cái mõ nhỏ, ngoài ra không còn gì nữa. Đó là nơi tổ sư sống và tu hành, là tấm gương tốt nhất cho người tu hành chúng ta, thật sự buông bỏ.

Tâm hành bất chánh, lần thiên tai này chắc không tránh khỏi. Không thể tránh được cũng đừng sợ hãi, niệm Phật cầu sanh Tịnh độ là được, nên đây là việc tốt. Thân thể chúng ta không giữ được, thân có sanh tử, chúng ta không có sanh tử, nhất định phải hiểu điều này. Sau khi chết, sẽ đi tìm một thân thể khác, gọi là luân hồi, nên thân không phải là ta. Khi mê gọi là linh hồn, linh hồn không ra khỏi lục đạo. Khi giác ngộ

gọi là linh tánh, linh tánh vượt ra khỏi lục đạo. Thế nào mới giác ngộ? Buông bỏ khỏi tâm động niệm, phân biệt chấp trước, như vậy là giác ngộ. Sau khi giác ngộ, không gian hoạt động của linh tánh là biến pháp giới hư không giới, ở đâu cũng đến được, không có chút chướng ngại nào. Thân thể rất phiền phức, ăn mặc ở đi, chịu rất nhiều phiền toái.

Thiên tai đến, có người cung cấp một phương pháp hay: Đừng ăn cơm, đừng uống nước, cũng có thể sống ở nhân gian, sống có ý nghĩa gì? Con người không ăn không uống, không tẻ lắm, nhưng niệm Phật cầu sanh Tịnh độ, như vậy mới đúng, vì sao vậy? Không ăn không uống, năng lượng yếu, công việc nặng một chút là làm không nổi, vì ta không có thể lực, nên sống ở thế gian ý nghĩa không lớn. Nhưng phương pháp này, khi thiên tai ập đến, giúp chúng ta kéo dài thọ mạng thêm mấy ngày, cố gắng niệm Phật cầu sanh Tịnh độ, công đức này rất lớn.

Chúng ta mãi mãi ghi nhớ giáo huấn của pháp sư Doanh Kha, ba ngày ba đêm có thể niệm Phật A Di Đà đến, và ông đã ra đi theo Phật. Điều này đối với chúng ta mà nói, đây là tin tức tốt nhất, khiến chúng ta thật sự xa rời tất cả ưu tư sợ hãi, thân tâm an ổn, Cần phải buông bỏ vạn duyên, nhất tâm cầu sanh Tịnh độ, như vậy mới thật sự được sanh.

“Nước giàu dân an”, ở đây nói rất hay, quốc gia giàu mạnh, sanh sản được mùa, nhân dân an lạc, là việc tốt. “Không có binh can”, binh là binh đao, lấy kim thuộc làm thành quân khí sắc bén, qua là vũ khí trên đầu bằng. Những thứ này là của ngày xưa, bây giờ không còn. Hiện nay chỉ có vũ khí phát triển, vũ khí có sức sát thương lớn, người ngày xưa khó mà tưởng tượng được. Đây là ví dụ về chiến tranh.

Gọi là bên trong không có đạo phi phản nghịch, bên ngoài không có các nước xâm lăng, có thể chăm lo văn hóa giáo dục, vì không còn dùng đến binh qua. Đây là nói xã hội an định hòa thuận, không có đạo tặc, quả thật là đêm không cần đóng cửa, trên đường không lượm của rơi. Trong xã hội hiện nay vẫn còn.

Lần này tôi đến Nhật giảng kinh, ở đó nửa tháng, nơi một vùng nông thôn, vùng nông thôn đó đích thực giữ được cảnh tượng này. Tôi thấy bên đường có bán rau, họ làm một chòi nhỏ. Trên rau để giá tiền, chỉ để đó không có người trông coi, nếu quý vị muốn lấy rau, thì để tiền vào trong hộp. Đây là chỗ thu tiền, quý vị để vào đó, không có ai bán. Đại khái người ta từ sáng sớm đã để rau ở đó, tối đến mới đi lấy về, thật hiếm thấy! Mỗi người đều thành thật như vậy, hòa thuận như vậy. Tôi thấy vậy vô cùng hoan hỷ, con người không có tham tâm, không có ý niệm chiếm đoạt của người khác. Nên có người nói với tôi, nhân dân đều là người tốt, nhân dân rất dễ dạy, muốn học tập truyền thống văn hóa thì không khó chút nào.

“Sùng đức hưng nhân”, tôn sùng đạo đức, đây là “sùng đức”. Hưng Thí Nhân Chánh gọi là hưng nhân, “vụ tu lễ nhường”, ở trước tôi nói rất nhiều về điều này. Hội Sớ nói: “Có thứ tự tôn ti là lễ, người có trước có sau là nhường. Mọi việc phải nghĩ cho người khác trước, bản thân luôn đứng ở phía sau”, đây là tích đức, đây là tu phước. “Nhường là thoái nhường, đẩy điều tốt cho người khác, tự mình không hưởng nó”, việc tốt tuyệt đối nhường cho người khác, chúng ta có thể nhận lãnh sai lầm. Làm như vậy, chính là công đức chân thật. Quý vị muốn hỏi vì sao? Vì quý vị làm gương tốt cho xã hội. Hiện nay người trên xã hội đều là cạnh tranh, khởi tâm động niệm đều tổn người lợi mình. Chúng ta làm tấm gương tốt cho mọi người noi theo.

Ông Đạo Thạnh Hòa Phu là một thương nhân người Nhật bản, hoàn toàn dùng nhân nghĩa, dùng đạo đức để kinh doanh, ông kinh doanh thành công. Điều này đem đến cho những nhà xí nghiệp, buôn bán, làm ra tấm gương tốt nhất, là thánh nhân trong các thương nhân. Quả là đáng quý, chính là ông không tranh, ông nhường, nhường vẫn kiếm tiền, kiếm được càng nhiều, đây là điều kỳ lạ, nên hiện nay rất nhiều người muốn học theo ông.

“Nước không có đạo tặc”, nhân dân đều làm theo việc công giữ pháp, nên không có trộm cắp, không ai muốn làm tổn thương người khác. “Không có oan uổng”, người lãnh đạo công chính liêm minh, không mấy may tơ hào, nên không có án sai. Những người lãnh đạo này, nhân viên công vụ, liêm là liêm khiết không tham ô, minh là có trí tuệ. Họ xử lý sự việc rất công chánh, xem rõ ràng, nên không hàm oan người khác, không làm sai điều gì.

Mạnh không hiếp yếu, mỗi người đều được lợi ích, ý mạnh hiếp yếu thật là nguồn gốc tai họa của thế gian. Câu này nói rất chính xác, dựa vào oai thế của cải của mình để áp bức nhân dân, hoặc là áp bức đối phương, khiến người ta không phục, như vậy là kết oán thù. Sau khi kết oán thù, đời đời kiếp kiếp oan oan tương báo không bao giờ dứt, khổ không sao nói hết.

Bá chủ đất nước mà mượn quân lực của mình để hiếp đáp kẻ yếu, dùng vũ lực lớn mạnh hiếp đáp người khác. Người giàu dựa vào của cải của mình mà bóc lột người nghèo. Người chấp quyền, đương quyền, dựa vào quyền thế, ức hiếp nhân dân. Người làm sai, kết thành đảng phi, bức hại lương thiện. Lấy nhiều chọi ít, ý thế hiếp người, hút mồ hôi nước mắt của người, no mình đau lòng người khác. Họa nước tai ương cho dân, không ngoài những điều này. Những hiện tượng này trong xã hội này hầu như đến đâu cũng đều nhìn thấy, nên xã hội động loạn đều do đây mà có. Thảm họa của địa cầu không phải không có nguyên nhân, do cộng nghiệp của nhân dân trên địa cầu chiêu cảm nên. Chúng ta không thể không biết. Chư vị học Phật cần phải đề cao cảnh giác. Cổ nhân có câu: “Trước cửa địa ngục tăng đạo nhiều”, vì sao nói câu này? Nói câu này là ý gì? Tăng và đạo là người tu đạo, phẩm cách cao sang, có học vấn có đức

hạnh. Nếu không thật sự tu dưỡng đạo đức, thành tựu học vấn, vì chánh pháp cửu trú. Học Phật là vì chánh pháp cửu trú, học đạo là vì đạo pháp cửu trú. Cửu trú nhất định phải có truyền nhân, truyền nhân chính là những trưởng giả thật sự có đạo đức, có học vấn. Tiếp nhận mười phương cúng dường, không thể nâng cao linh tánh của bản thân, thành tựu đạo đức học vấn của mình, như vậy quý vị sẽ tạo tội nghiệp. Đó chính là một câu khác nói, đều là nói đến người này: “đời này không ngộ đạo, mang long đội sừng trả”, nên biết mang long đội sừng để trả là nửa đoạn sau. Nửa đoạn trước họ phải đọa địa ngục chịu tội, chịu tội địa ngục hết rồi, đọa vào súc sanh để trả nợ, trường hợp này rất nhiều.

Trước đây giảng kinh tôi thường nói, bát cơm của người xuất gia rất khó ăn. Trong xã hội, có 360 nghề, nhưng bát cơm này khó nuốt nhất. Ngày xưa một bát cơm ngàn nhà, ngày nay chúng ta ăn bát cơm này, vẫn là ngàn nhà, quý vị nói có bao nhiêu người cúng dường, người ta cúng dường là vì điều gì? Là vì tu phước. Tâm hành của chúng ta có phước báo gì có thể cho người ta? Người ta cúng dường mình, nhưng họ không đạt được phước báo này, như vậy thì phải trả nợ, nợ này trả không hết. Bởi vậy một số người không biết cái lợi và hại của người xuất gia, họ có gan mới dám xuất gia. Ngày nay Nho Thích Đạo đều suy yếu, nguyên nhân suy yếu không có gì khác, không có người là suy yếu: “Người có thể hoằng đạo, không phải đạo hoằng người”. Trong Phật giáo có nhân tài xuất hiện sẽ hưng khởi, không có nhân tài thì suy yếu, người như thế nào? Giảng kinh dạy học. Đức Thế Tôn suốt đời giảng kinh, từ khai ngộ, 30 tuổi khai ngộ, 79 tuổi viên tịch, không nghỉ ngày nào, một ngày giảng bao lâu? Hầu như không ngừng nghỉ, từ sáng đến tối, khi không giảng kinh, thân giáo. Đây là vì người diễn thuyết, biểu diễn cho chúng ta noi theo, ngài hành trì tất cả những gì đã nói ra. Biểu hiện trong cuộc sống, biểu hiện trong công việc, biểu hiện trong xử sự đối nhân tiếp vật, không có một pháp nào không phải Phật pháp. Chúng ta phải hiểu, không thể không đọc kinh, không thể không giảng kinh. Ngày ngày giảng, đem lại lợi ích cho bản thân, giảng cho ai nghe? Giảng cho bản thân nghe, bản thân đích thực không sót buổi học nào. Người khác muốn nghe viên mãn bộ kinh này, cơ hội không nhiều, nhưng bản thân thật sự viên mãn từ đầu đến cuối.

Giảng kinh được lợi ích lớn nhất là ai? Là bản thân, mới thật sự đồng hạnh đồng đức với chư Phật Bồ Tát. Suốt đời không cần thọ trì nhiều, một bộ kinh là đủ, một kinh thông thì tất cả kinh đều thông. Bản thân thông suốt được một bộ rồi, người khác mời ta giảng kinh, thỉnh kinh gì đều giảng được hết, đều không có chướng ngại, vì sao vậy? Đã ngộ, khai ngộ. Giữ quy củ, đây là được định, nhân giới sanh định, nhân định phát tuệ. Trí tuệ khai, đã quán thông, pháp thế xuất thế gian đều không có chướng ngại. Đây gọi là pháp hỷ sung mãn, thường sanh tâm hoan hỷ.

Phật giáo, nếu không trở về việc giáo dục, như mục sư Đào Nhiên của Thiên Chúa Giáo nói: Hai ba mươi năm sau, có thể Tôn giáo sẽ biến mất khỏi thế gian,

không còn nữa. Bởi thế Tôn giáo toàn là giáo dục cao cấp của xã hội, chúng ta nhất định phải khôi phục lại. Một người học một bộ kinh, mười năm chắc chắn thành tựu, mười năm không phải là thời gian quá dài, mỗi người đều có thể thành tựu, vì sao không làm?

Câu sau cùng: “mỗi người đều đạt được lợi ích”, người người đều được lợi ích của mình. Hai bên sống an ổn với nhau, không có gì không tương thông, cùng sống hòa mình, không phân biệt hơn thua, đối nhân xử thế phải nhân hậu, cho người khác những điều tốt đẹp, bản thân khổ một chút cũng không sao. Nguyên thế gian đạt đến đại đồng, những nơi Phật đến đều được lợi ích, đây là ở trên nói đến những lợi ích. Hiện lộ từ bi không thể nghĩ bàn của Đức Phật.

Đoạn kinh văn này, là thế giới đại đồng mà trong kinh Đức Phật nói, là lý tưởng đại đồng chi trị của người xưa. Đại đồng chi trị không phải hoàn toàn lý tưởng, người xưa đã từng thực hiện. Thời đại của Hoàng Đế, Nghiêu, Thuấn, Ngu chính là thế giới đại đồng, đến Hạ Thương Chu mới suy yếu, chỉ ở mức độ trung bình. Từ nhà Hán đến Mãn Thanh hoàn toàn dựa vào lễ, dùng lễ trị nước. Sau khi nhà Thanh mất, lễ không còn, xã hội động loạn. Làm sao để giúp xã hội này khôi phục lại nền xã hội an định hòa thuận? Nhất định phải khôi phục truyền thống giáo dục, khôi phục truyền thống dạy học của ba nhà Nho Thích Đạo, xã hội mới khôi phục bình thường, mới hóa giải được thảm họa trên địa cầu.

Hết giờ rồi, hôm nay chúng ta học đến đây.

Hết tập 542